

מסורת הש"ס

6) מקלות פ"י משנה ה', 7) ר"י יורה דמר ק"א חלה כמשה... 8) [פסחים 10] 9) [פסחים 11] 10) [פסחים 12] 11) [פסחים 13] 12) [פסחים 14] 13) [פסחים 15] 14) [פסחים 16] 15) [פסחים 17] 16) [פסחים 18] 17) [פסחים 19] 18) [פסחים 20] 19) [פסחים 21] 20) [פסחים 22] 21) [פסחים 23] 22) [פסחים 24] 23) [פסחים 25] 24) [פסחים 26] 25) [פסחים 27] 26) [פסחים 28] 27) [פסחים 29] 28) [פסחים 30] 29) [פסחים 31] 30) [פסחים 32] 31) [פסחים 33] 32) [פסחים 34] 33) [פסחים 35] 34) [פסחים 36] 35) [פסחים 37] 36) [פסחים 38] 37) [פסחים 39] 38) [פסחים 40] 39) [פסחים 41] 40) [פסחים 42] 41) [פסחים 43] 42) [פסחים 44] 43) [פסחים 45] 44) [פסחים 46] 45) [פסחים 47] 46) [פסחים 48] 47) [פסחים 49] 48) [פסחים 50] 49) [פסחים 51] 50) [פסחים 52] 51) [פסחים 53] 52) [פסחים 54] 53) [פסחים 55] 54) [פסחים 56] 55) [פסחים 57] 56) [פסחים 58] 57) [פסחים 59] 58) [פסחים 60] 59) [פסחים 61] 60) [פסחים 62] 61) [פסחים 63] 62) [פסחים 64] 63) [פסחים 65] 64) [פסחים 66] 65) [פסחים 67] 66) [פסחים 68] 67) [פסחים 69] 68) [פסחים 70] 69) [פסחים 71] 70) [פסחים 72] 71) [פסחים 73] 72) [פסחים 74] 73) [פסחים 75] 74) [פסחים 76] 75) [פסחים 77] 76) [פסחים 78] 77) [פסחים 79] 78) [פסחים 80] 79) [פסחים 81] 80) [פסחים 82] 81) [פסחים 83] 82) [פסחים 84] 83) [פסחים 85] 84) [פסחים 86] 85) [פסחים 87] 86) [פסחים 88] 87) [פסחים 89] 88) [פסחים 90] 89) [פסחים 91] 90) [פסחים 92] 91) [פסחים 93] 92) [פסחים 94] 93) [פסחים 95] 94) [פסחים 96] 95) [פסחים 97] 96) [פסחים 98] 97) [פסחים 99] 98) [פסחים 100]

כחוקר דמי. והרי נוגעין זה בזה: עד מקום מדה. שהוא עמיד לקיים ומה שעמד לקון אין לר"ך טעילה דקלוקן דמי: חבורי אולקין. שהן רכין אינו חשיב חבור וכמאן דמיפירתי דמו. ודלמירין בעלמא (פסחים דף פה.) לרבינא חבורי אולקין כמאן דמיפירתי דמו מהכא נפקא: כשלמא לעולא. דלמר טעמא משום פרישה הוא: היינו דקמיני. ממני חתכו דלי לא חתכו אין טעמא משום דמגע סמרים הוא: אידי דפנא רישא פסכו. ואחר כך שטט את אמו הנכר טהור דוקא חתכו קודם שמיטה למעשה ששחטה ונרצית לעומתא אולקין לא נגע הא לא חתכו טעמא: פנא סיפא פסכו. וכלא חתכו נמי טעמא העובר: מי מטמיא. דקמני זה מורת מגע: מטמאה במקדשין. מדרבנן: אמרו לו הריבא מללג כו'. לקריה מפרש מאי חו' מהדרי ליה: ואם האבר המדולדל כה. כשום בהמה שנחתך ממנה אבר ומעורה ותלי במקל

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

עג.

דטומאת בית הקמרים היא ומה נזק הא בשעת פרישה מקבלת טומאה ולא מיתוקמא בנימו כלל כמו שהרי לר"ך לקוף הנשר שבחון מעל העגס עד לפסק ר"ל דמיירי כגון שוחטין כספין רחבה שמפסקת הסכין בין מה שבחון למה שבפנים ואין נוגע זה בזה בשעת חמיכה וכן היא דהעור והרוטב (לקמן דף קסח:) צעי לזוקומי אפי' בסכין רחבה ואם חתמא אמאי לא מקשה הכא לעולא כמו שמקשה לשמואל בכריתות (דף עו:) דלמר אהא דמתן צפ"ק דמס' מכשירין (משנה ה) 'המוסק את הכרשין מים שבחון אינן כבי יומן והיואל מהן הרי הן כבי יומן אמר שמואל וכרשין עלמן הוכשרו מי'ט' בשעת פרישתן מהן הכשירוס ופריך עלה מממני' דהתם דקמי ערב פסח הולך אלל רופא ומוחק אבר המדולדל עד ששיט כשערה ומוחקו כסירה ונמשך ממנו והלה עושה פסחו והרופא עושה פסחו ואי בשעת פרישתן הוכשרו הכל נמי בשעת פרישתן מהן האבר ליעמא לאדם ומשני נחמין כלל כמו והשמת טפי הוה ליה לאקשויי הכא לעולא מטומאה אטומאה ממה דפריך התם טעמא אהכשר ויש ג' לומר דלעולא דהכא לא מני' למיפקר כההיא דלמי דהכא אפילו נחמין כלל כמו דלמי טעמא בשעת פרישתן עד שלא הובדל לגמרי נוגע קאת כחציו אבל התם גזי אבר מן החי לו זמן שלא הובדל לגמרי לא טעמא ואין לחוש לאנגיעה קודם שהובדל לגמרי אבל לשמואל פריך שפיר דמיירי במים שפילו על הכרשין שלא לרצון ולכן (מוסק ומים הנבדלים ממנה לגמרי הם לרצון וזי דמרי ונגעי בכרשין מכשירין אע"ג דלא ניחא ליה דמתן (מכשירין פ"א מ"ח) כל משקה שאין מחילתו לרצון וסופו לרצון הרי הוא צבי יומן ודמיא להווא דרופא לגמרי ואי' דלמירין כהעור והרוטב (לקמן דף קנח.) עלית שהתחיל לקורעה כיון שנקרע רובה שז אינו חבור וטסורה משמע טסורה לגמרי וכן משמע צפ"ק דס טחלת (ומהם דף נד:) דמייתי לה אכבוד שילא חוץ לקלעים וטומא קורעי ומכניסו ומכנסו במקום קדוש ואם נשאר עליו שום טומאה היאך מכניסו והא אכמו טעמא הוא והשמת אמאי אינה טמאה מגע מדרס כי הכא ונקוטטרס תירץ שם ל'דהיכא דליכא עליו שמי טומאות מדרס ומגע הזכר הכי חלוקה למדרס דמו לא חזיא ליה

עין משפט נר מצוה

מה א מ"י פ"ג מהל' מקלות ה' מה [שפי"ע י"ד ט"מן ד' שפי"ע ט:] מהל' ט"ו ב מ"י פ"ו מהל' טומאת אולקין הלכה ט' מהל' ט"ו פ"ג מהלכות אבות הטומאה הלכה ט:

שיטה מקובצת

א] כלומר דין הוא שמתהוו פניו שריא נוסף: [ב] ואין שחיטתו מועלת לו והוא הבמה מגע בכלה ומשום זכר כך מצאנו במוה ב"ש כ"ח: [ג] ויש לפרש דעולא דהכא: [ד] וימה דלא משני הכי בחבור והרובע. ז"כ ע"י חוס' נחיות דף כ"ד ע"ב: פ"ן ואח"כ חתכו טמא דפריך טומאה צ"ל:

רבינו גרשום

דמתן כל ידות הכלים שהן ארוכות. וטמאין: אפי' תימא רבנן חבורי אולקין כו' כלומר ודמי האבר כמי שנוגע לעובר: בשלמא לעולא היינו דקמיני חתכה. בשלמא לעולא דלא נמלקי חבורי: [אמרינן דחבורי] אולקין כמן (דלא מיפירתי [דכשירין] דמי היינו דקמיני שטט את אמן ואח"כ חתכה דשפי"ע קמיני לאי כחתיכה דמי: אלא לרבינא דאמר חבורי אולקין כמאן דמיפירתי דמו. ודמי בחתכו מאי ואח"כ חתכה והא שפי"קא כחתוך דמי: אידי דמתן וישא חתכה ואח"כ שטט את אמו דוקא חתכה כשי' טהור הכשר דלא טמא מחיים תנא סיפא נמי חתכה ולעולם אע"ג דלא חתכה כמאן דחתוך דמי: ואת האבר המדולדל. כלומר שנתחן כמנהג אבר ומעורה במקצת ושטט בהבמה טהור את האבר עשה: וטהור את העובר. אבר של עובר: כמחלוקת בשו"ת. כמחלוקת ר"מ ורבנן בשטט את אמו ואח"כ חתכה הכשר מגע נבלה דשחיטה עושה ניפול ואין כלולו השחיטה עמה ורבנן כברי אין שחיטה עושה ניפול וכלולו השחיטה עמה ואין נבלה אלא טהרה שחיטה עמה ורבנן סברי חולו נבלה ורבנן סברי חולו שחיטה עמה ורבנן סברי נבלה אלא חשבו טהרה שחיטה: אבל באבר דבהמה דברי הכל שחיטה עושה ניפול. ואין כלולו שחיטה עמה והוי נבלה: דהיא אית ליה תקנתא. האבר כשמתוירו למע' אמו קודם שחיטה אבל אבר המדולדל בהבמה ליה ליה תקנתא בחורה:

כחתוך דמי כמאן כרבי מאיר דתנן **א**כל ידות הכלים שהן ארוכות ועתיד לקצצן מטביל עד מקום מדה **ב** (דברי ר"מ וחכמים אומרים) עד שיטביל את כולו אפילו תימא רבנן **ג** החבורי אולקין כמאן דמפרתי דמי ונגיעו בהדרי בשלמא לעולא היינו דקמיני חתכה אלא לרבינא מאי חתכה אידי דתנא רישא חתכה תנא נמי סיפא חתכה: וחכמים אומרים מגע טרפה שחוטא: טרפה שחוטא מי מטמיא אין כראבוה דשמואל **ד** דאמר אבוה דשמואל **ה** טרפה ששחטה מטמאה במקדשין: מה שחיטת בהמה טהור את **ו** העובר: תניא אמר להן רבי מאיר וכו' מי טיהרו לאבר זה מידי נבלה שחיטת אמו א"כ תתירו באכילה אפרו לו הרבה מצלת על שאינו גופה יותר מגופה שהרי שנינו **ה** חותך גופה העובר שבמעיה מותר באכילה מן החחול ומן הכליות אסור באכילה מאי קאמר אמר רבא ואמרי לה **ב** כדי חסורי מחסרה והכי קתני אמר להן ר' מאיר וכו' מי טהרו לאבר זה מידי נבלה שחיטת אמו אם כן תתירו באכילה אמרו לו טרפה תוכיח ששחיטתה מטהרתה מידי נבלה ואינה מתירתה באכילה אמר להן לא אם מיהרה שחיטת טרפה אותה דבר שהיא גופה טהור את האבר דבר שאינו גופה אמרו לו הרבה מצלת על שאינו גופה יותר מגופה שהרי שנינו חותך מן העובר שבמעיה מותר באכילה מן החחול ומן הכליות אסור באכילה תניא נמי הכי אמר להן רבי מאיר וכו' מי טיהרו לאבר זה ששחיטתה מטהרתה מידי נבלה ואינה מתירתה באכילה אמר להן **א** אם מיהרה שחיטת טרפה אותה ואת האבר המדולדל בה דבר שגופה טהור את העובר שאינו גופה אמרו לו הרבה מצלת על שאינו גופה יותר מגופה שהרי שנינו חותך מן העובר שבמעיה מותר באכילה מן החחול ומן הכליות אסור באכילה אמר רבא ואמרי לה **ב** כמחלוקת בעוברין כך מחלוקת באיברין ורבי יוחנן אמר מחלוקת באבר דעובר אבל באבר דבהמה דברי הכל שחיטה עושה ניפול א"ר יוס' בר' חנינא מ"ט דר' יוחנן אליבא דרבנן האי אית ליה תקנתא בחורה והא לית ליה תקנתא בחורה מיתוכי אמר להם ר' אבהו לא אם מיהרה שחיטת טרפה אותה ואת האבר המדולדל בה דבר שגופה טהור את העובר דבר שאינו גופה ואפילו הוא יותר משלשה על שלשה אפילו הכי טסורה מן המדרס כיון דלא חזיא למלכא רשונה להתעטף פשה ביה טומאת מגע דחזיא לג' אצבעות אבל התם איירי כשאין עליה מדרס אלא טומאת מגע בלבד וקריעה אחי לנעוילי ומו לא פשה עליה מידי ואין נראה שום סכרא להלך דמ"מ כיון דיש בה שלש על שלש שהוא שיעור טומאה לא פקע מיייה טומאת מגע ומה שהביא שם בקוטרס רביא דאע"ג דאית בו שיעור טומאה מ"מ בטלה ע"י קריעה דומיא דלמי חרס דשחיטתו מעטרמו וצברו מקבלין טומאה כדלמר באלו טרפות (לעיל דף נד:) הן וקקרוטיהין ואין זו שום ראייה דהתם איירי כשייחד השברים אח"כ אבל בלא יחוד לא כמו שמפרש שם ויש מפרשים דעלית שם כלי עליה וכשנקרעה כיון דאלו שם כלי מינה טסורה לגמרי אבל הכא איירי בחתיכת נגד ולא טסורה ממגע מדרס אע"פ שטהור מן המדרס ועוד נראה לי דמיירי כשקורע בהמה מקומות עד שלא ישר כלל אחד רוחש שלש ולהכי קאמר דטסורה לגמרי דאע"פ של הקריעות מחבורות כסופן לאו חבור הוא כיון דכל קרע וקרע נקרע עד רוב הטלית והוי כאלו נגמר כל קרע וקרע עד סופו וכן ש"ל שירי נטלית באותו מיעוט שלא נקרע כדי מעפורת פ"י סודר כדלמירין התם דאי נשאר כדי מעפורת היא טמא מדרבנן כדלמר בפרק דס טחלת (ומהם דף נד:) **ב** מטביל עד מקום מדה. ואם תאמר ואיך ליהוי חלילה דהוי מיעוטו המקפיד דמיעוטו המקפיד מוחץ בכלים כמו בלדס כדמשמע במסקת מקואות (פ"ט מ"ו) ויש לומר דאיירי בידות הכלים העשויין ענין חוליות כמותן שלשלוות של כחל העשויין נטענות והא דקמיני נמי סיפא במסקת מקואות (פ"י מ"ה) שלשלת דלי גדול ארבעה טפחים ושל קטן עשרה טפחים ומטביל עד מקום מדה ר' טרפין אמר על שיעור כל הטבעת מלל דת"ק לא צעי כל הטבעת מיירי נמי כגון דאיתיה טבעת עגמה עשייה כחוליות מנטענות קטנות וליכא חלילה: **חבורי** אובלים כמאן דמפרתי דמו. ד'ז'ומיה דלא משני הכי כהעור והרוטב (לקמן דף קסח:) גבי חשב עליו ואח"כ חתכו טעמא **י** ופריך טומאת בית הקמרים הוא ודוחק להעמידה כ"י מאיר וי"ל דלא אמרינן כמאן דמפרתי דמו אלא היכא דעומד ליקץ כמו הכא דאבר אסור והשאר מותר וכן בסוף כ"ד לז"ל (פסחים דף פה.) גבי אבר שילא מקלחו דמה שילא אסור ומה שבפנים מותר אכל גבי אבר מן החי דהכל אסור ואין עומד ליתחך לא אמרינן כמאן דמיפירתי דמו:

מלא